

Flickan & Korpen

- Stora - Lilla Krokodil & kränkningar -

Del 1

Det var ännu tidig morgon när Flickan var på väg till båthuset med raska steg. Hund hade stannat till för att titta på en humla som surrade omkring, bland pionerna, i rabatten närmast huset.

Flickan öppnade dörren till båthuset, något kändes fel, tänkte Flickan, när hon satte foten på tröskeln.....

Flickan tänkte, där hon stod på första avsatsen, innan trappan började slingra sig nedåt till båtbyggn;

“Vad är det som händer?”. Här i det skumma ljuset, i mitt fina båthus!”

Hon ropade:

“Hallå är det
någon här?

.....

.... men ingen
svar kom!”

Plötsligt såg
hon hur det
fanns leriga
avtryck på
bryggkanten av
en väldigt stor
varelses buk
som legat där
och
förmodligen
tagit sig en
tupplur. Flickan rös.

“Varelsen verkade läskig, tänkte Flickan.”

Sen tänkte hon:

“Hur skulle hon våga sig ner till båten, nu?”

“Skulle den stora varelsen komma tillbaka?”

“Vem var det som vilade i hennes båthus om natten?”

Hon stod helt stilla som hon var tvungen att lugna sig, för att tänka klart.

Flickan behövde svar!

Hon tog ett snabbt beslut och stängde dörren till båthuset och sprang mot den vita grinden på sidan av huset.

Flickan satte sin första fot på stigen och tänkte;

“Hoppas att han förstår att jag behöver honom!”

“Att han bara kommer och jag inte behöver vänta!!!”

Flickan sprang så fort hon kunde, hon flämtade när hon närmade sig stenen, då kom swoosh: et av en stor tung fågel, ovan Flickans huvud.

“Puh... tänkte hon och log.”

Korp satte sig på stenen och han log precis som Flickan också försökte göra efter språngmarschen.

“Har du bråttom idag, Flicka? Sa han med sin djupa stilla stämma.”

Flickan försökte få fram orden när hon klättrade upp på stenen för att sätta sig bredvid Korp:

“Jämrans,” flämtade Flickan och fortsatte:

“Bråttom är bara förnamnet och nu måste jag få svar, fort så jag slipper vara rädd!!! “

Korp iakttog Flickan noga och sa:

“Vad är det som har hänt, som kräver snabba svar?”

Del II

Flickan satt framåtlutad för att få luft och svarade, med hatten i handen, och svettpärlor i pannan bröt fram:

“Korp, det bor någon i båthuset på natten?”

Han är stor och sover där.... Jag tror att han krälar....

“Hm, sa Korp och gned sin näbb med ena vingspetsen, som om han tänkte bättre då.”

Korp fortsatte med beslutsamhet:

“Vi ska flyga Flicka!”

Flickan var snabbt på benen, hon satte sig framför Korpens vingar och iväg bar det.

Upp genom trädtaket och ut över skären och kobbarna.

Flickan var tacksam för vinden kring Korps flygande kropp gjorde så att svetten i pannan på henne torkade, hatten låg kvar i gläntan och Hund, som syntes tydligt från Korps rygg, stod kvar i trädgården och luktade, mycket intresserat, på allsköns blommor och insekter. Hund tittade upp på dem och Flickan vinkade. Hund skällde och viftade glatt på svansen till svar.

Färden gick över kobbar och skär, ytterskärgården började breda ut sig med stenhällar, som var helt nakna utan träd, de såg ut som plättar av sten i en plättlagg.

Korp kraxade plötsligt till och pekade med sin klo beklädda fot mot något som rörde sig som en mörk massa i vattnet nedanför dem.

Varelsen var stor, hade svans som låg i vattenytan och klo beklädda fötter både fram och bak. På ryggen stack det upp piggar på svans och rygg. Kroppen såg ut att vara täckt av fjäll.

Korp girade över varelsen som lugnt simmande vidare och Flickan kände en isande kyla i buken.

“Jag känner mig som om jag fått en kackerlacka i strumpbyxan, tänkte Flickan.”

En känsla som bara flyttar runt obehaget och försvinner inte för ens man tagit av sig strumpbyxorna och hittat problemet - kackerlackan!

Korp girade i en vid båge över innanhavet och färden gick hemåt igen.....

Flickan suckade av lättnad, när hon insåg att de lämnade varelsen bakom sig, där hon satt på Korps rygg.

Väl hemma hoppade Flickan av på bryggan invid huset och sprang för att sätta på te och ta fram fika till de två vännerna. Dagen till ära hade hon bakat vaniljsnurror vilket är både korpar och flickors favorit fika.

Flickan ordnade fika i det lilla orangeriet på husets södra hörn. Flickan småsprang mellan köket och orangeriet med koppar, te, bullar och frön som också var Korps favorit fika.

När allt var ordnat och teet upphällt satt de nu där, en Flicka och en Korp bland Flickans fina fina apelsin- och citronträd.

Korp var den som tog till orda först;

“Flicka, vill du berätta om känslan som du fick när du såg varelsen i vattnet?”

Flickan skruvade lite på sig i soffan där hon satt med tekoppen i handen. Hon visste inte riktigt hur hon skulle beskriva den känsla av obehag hon känt när hon såg varelsen under flygningen.

Flickan svarade efter en stunds funderande:

“Jo, det kändes som en kackerlacka i strumpbyxan när jag såg varelsen, sa Flickan lite förläget och skrattade till, för det lät lite roligt när hon sade det högt.”

Flickan fortsatte:

“Det var något som kändes som ett obehagligt sug i magen, som jag inte ville känna...”

Korp såg på Flickan med sina stora ögon en stund innan han sa:

“Vet du vad som fick dig att känna som du har en ovälkommen gäst i din strumpbyxa eller kanske snarare, i ditt känsloregister?”

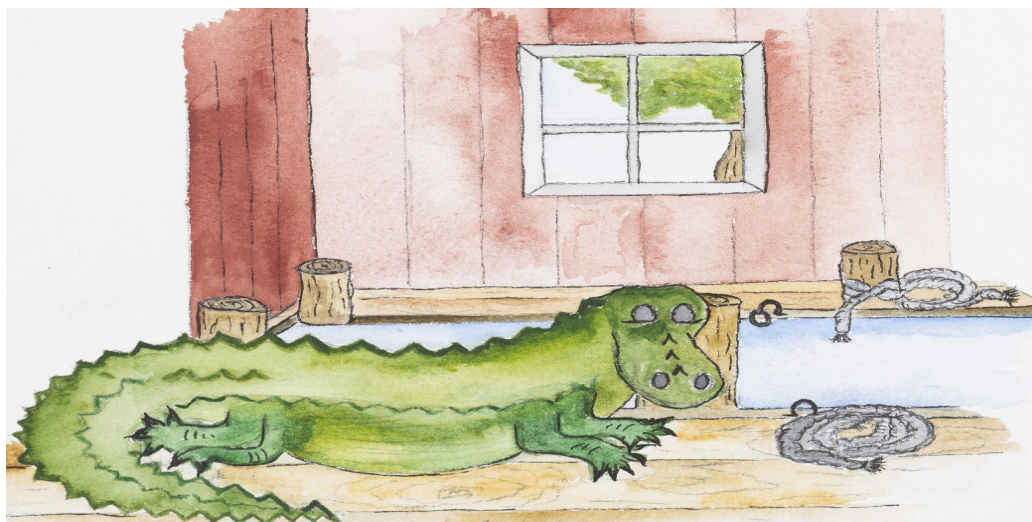
Flickan ville bara prata om något annat, liksom fly från samtalet. Men Korps iakttagande blick och tystnad gav henne ingen chans att börja skoja om något roligt, som hon alltid ville, när det kändes jobbigt.

Flickan satt stilla och sa:

“Jo, känslan gör mig illa till mods för att det är något med den där varelsen som skrämmer mig, att den kommer till mitt båthus och att den finns nära mig, men jag vet inte vem det är eller vad den vill.”

Korp svarade stilla:

“En Saltvattenskrokodil, det är vad det är!”

“Han heter Schordil!”

“VA, sa Flickan och höll på att tappa sin halvfulla kopp med te!”

Korp fortsatte:

“Han är en krokodil som visar oss saker vi inte förstår men känner, ja som det där suget i din mage, Flicka,

eller som du skulle sagt,

Kackerlackan i strumpbyxan!

Han kommer när något behöver redas ut och sägas som vi inte är medvetna om men som ändå påverkar våra val och handlingar. Då kan vi se spår av något skrämmande, som en gigantisk varelse i ett båthus”

Korp såg snusförnuftigt ut, som vanligt, tänkte Flickan.

Flickan rörde inte en min, hon visste inte vad hon skulle säga. Hon bara satt där på soffan med benen hängandes över kanten och stirrade lite tomt framför sig.

Korp, han visste vad som behövde sägas och fortsatte:

“Schordil kommer när du har upplevt saker som du inte förstod, som var menade att göra dig illa men du lever med rädslan för krokodilen, istället för rädslan för det som gjordes mot dig.

Schordil blir som en sjömärke för att visa dig var farleden fortsätter, ja eller vad du känner med klumpen i magen. Han ger en fingervisning om det saker som känns i oss men vi inte riktigt förstår.... ännu”

“Va, sa Flickan igen!”

Flickan försökte sätta ord på det Korp hade sagt:

“Du menar som när man kommer på EFTER något har hänt att någon var elak för att den kunde?”

“Precis så menar jag! Sa Korp. Han log ett stilla leende över att Flickan förstått så fort.”

Flickan gnuggade sina händer mot koppen och funderade. Till slut sa hon:

“Varför är Schordil så stor?”

Korp tittade med glada ögon på Flickan och sa:

“Jo, med vår vän krokodilen så är det så, att han antar den storlek vår omedvetna rädsla har!”

“Stor rädsla - stor krokodil... ja och så vidare!”

Flickan fick en snilleblyxt blyxt och sa:

“Om krokodilen bli lika stor som min rädsla, så borde jag kunna göra honom mindre!

Bara jag blir mindre rädd för det som han försöker säga mig.

Kanske kunde ge honom ett par nya tänder som gräsätare har och kanske lite mer illgrön i färgen, det tycker jag skulle vara en bra krokodil för mig!”

“Så han skulle kunna få plats i en korg, sa Flickan glatt.”

Korp skrattade lite tyst för sig själv och svarade:

“Vad är det någon gjort eller sagt OM dig eller TILL dig som gjorde så att Schordil blev så stor? Vem mer får dig att känna på obehag så som du kände inför att se Schordil?”

Korp fortsatte:

“Jag menar, när vi vet varför du blivit rädd och kränkt, så att vi får Schordil att krympa och att korgen inte blir för tung med en krokodil i?!”

Flickan satt tyst en god stund innan hon svarade,

Flickan tittade ut genom Orangeriet vackert färgade glastrutor och kände klumpen i halsen och rädslan på för den “salta vännen i havet“.

Flickan kände hur ledsen hon blev och sade slutligen:

“Vet du, Korp, när jag träffar Snoken Berit så kan jag känna samma känsla som med kackerlackan i strumpbyxan!

Och klumpen i magen!”

Korp satt stilla och tittade på Flickan, hon fortsatte:

“Jo, Berit säger alltid att jag gör fel, att jag borde ha andra färger på mina gummistövlar än röd, att mina korgar är töntiga, Berit slingrar sig in i mitt hus utan att säga till att hon är där, att min hår är tovtigt.”

Flickan fortsatte:

“Det är som hon tar redan på saker jag gjort. Och så gör hon om de sakerna och berättar inte riktigt det som var. Så jag framstår som elak mot de andra djuren. Så ger hon sig på mig och andra djur genom att säga elaka saker om oss, till varandra. Och det konstiga Korp, det blir när hon ler och har en vänlig röst på samma gång som är elak.

Berit ger mig verkligen en klump i magen, avslutade Flickan ”

Flickan satt tyst igen, klumpen i magen växte... och Flickan började känna sig ledsen.

Korp harklade sig lite tyst och började med en mjuk stämma säga:

“Flicka, det snoken Berit gör, är att hon kränker dig och de andra djuren! Hon gör så att ni känner er osäkra.

Ni blir otrygga för att hon säger saker som inte är till fördel. Hon gör det på ett sätt som gör det svårt att reagera med ilska eftersom Berit ler när hon säger sina osanna och elaka saker.

Svårt det där med Berit, avslutade Korp med att säga.”

Flickan tittade på Korp med sina bruna ögon och sa:

“Va, vad innebär det Korp?”

“Att kränka någon?”

Del III

Korp fortsatte:

“Jo, när Berit säger saker som är sårande om dina gummistövlar, vill veta saker om de andra djuren och gör så du aldrig kan göra rätt inför henne så är de en kränkande handling.

Att inte bekräfta någon och vilja någon väl utan att den personen ska misslyckas inför sig själv och andra, att den skall skämmas för saker den gjort och sagt som inte var fel, det är att kränka, Flicka!”

“Men... sa Flickan, men varför gör Berit så?”

Korp burrade upp sina fjädrar och fortsatte:

“Berit kränker er alla för att hon själv känner osäkerhet. Då vill Berit få andra att framstå som mindre och sämre så att de slipper känna sin egen litenhet och känner sig bättre, om än bara tillfälligt. När en kränkare, som Berit Snok, snokar efter information om de andra djurens förehavanden eller dina, så är det ett sätt att skaffa sig makt att kunna bestämma och styra er andra. Makt för att ha vetskap om vad ni gör så att hon kan säga elaka saker och sprida lögner om er. Berit är en osäker orm med en låg självkänsla, Flicka.”

Flickan var snabb på att svara:

“Du menar att Berit gör detta med flit?”

Korp:

“Flicka, det behöver inte vara medvetet val av Berit, men det som jag tänker är att du måste säga ifrån mot Berit utan ilska eller verka mindre än hon. Du måste stå upp för dig själv och de andra djuren genom att låta ditt hjärta tala.”

Flickan fick det inte riktigt att gå ihop, det där om att tala från hjärtat. Så Korp förklarade igen:

“När vi är rädda reagerar vi på det den andra säger, det blir ofta att vi skriker eller blir tysta av rädslan. Att tala från hjärtat för att vi inte behöver förminska oss eller förstora oss, som skrika är. Vi kan med lugn uttrycka det vi behöver säga på ett sätt som visar omsorg om oss själva och Berit.”

Korp såg ut som utlägget inte var klart, så Flickan lät honom fortsätta oavbruten:

“Berit behöver pratas med så hon förstår varför hon gör elaka saker, då kan hon välja om hon vill vara på ett annat sätt.

Genom att du ställer öppna frågor om hur Berit tänker om färgen på dina gummistövlar och varför hon har ett behov att säga att ditt hår är tovtigt?

Eller varför hon vill veta vad de andra djuren gör?”

Korp fortsatte:

“Låt henne veta att du ser vad hon gör, då brukar Snokar som Berit tystna. Att vara rädd som Berit, handlar om att hon använder makt för att bestämma över andra genom att säga nedriga saker och göra illvilliga handlingar för att känna att hon är bättre än de varelser som hon gör illa. Berit är inte bättre än någon, men hon tror det en lite stund.”

Men Flicka, fortsatte Korp:

“Om hon var så bra som hon vill intala sig själv skulle hon inte behöva göra andra illa, du vet som den historien om Björnen.. Om man är stark måste man vara snäll...”

Korp tittade forskande på Flickan där hon satt med sitt kalla te i den stora röda koppen med guldkant.

Korp strök försiktigt sitt huvud mot Flickan och sa:

“Jag tycker vi ska gå och hälsa på Berit Snok och fråga de där frågorna vi pratade om?!”

Flickan kände sig lite orolig och grymtade:

“Ja, det kan vi väl!”

Sagt och gjort!

Flickan och Korpen närmade sig röset i Flickans trädgård, där låg alla kullerstenar tätt och den gröna mossan växte som peruker på stenarna.

Flickan tittade på Korp innan hon ropade:

- BERIT!

Mellan stenarna kom ett huvud fram och Berit tittade på dem nyfiket och log sitt falska leende. Flickan satte sig ner på huk och Korp stod bredvid Flickan när Flickan tog till orda:

“Berit, vi måste prata! “

Flickan tog ett djup andetag och fortsatte:

“Jag får som en kackerlacka i strumpbyxan när du säger till mig att jag ska skaffa nya gummistövlar, att min korg är töntig, tystar Hund när han vill leka.

Jag tycker det känns som en kränkning när du vill veta saker om de andra djuren så att du kan ge dig på dem eller slingrar in i mitt hus utan att du berättat att du ska komma.”

“Klumpen i magen kändes lite lättare nu..... tänkte Flickan.”

Flickan fortsatte:

“Varför Berit, VÄLJER du att aldrig säga goda saker om andra djur och de saker som de gör?”

Det blev tyst, så tyst som bara en vinter morgon utan fågelkvitter kunde bli.

Berit skruvade på sig, hon gungade lite fram och tillbaka innan hon svarade. Svaret kom hastigt och det hördes att hon var arg.

“Jag tycker inte ni gör några bra saker!”

Sa snoken kort och sen lade hon en knut på sin svans, som att påvisa att hon var sur och missnöjd.

Flickan tänkte:

“Nu får jag inte bli rädd, utan måste fortsätta och prata och ställa frågor”

Flickan harklade sig och sa:

“Berit, nu ser du sur ut, varför är du det?”

Berit svarade inte, Flickan suckade för sig själv och fortsatte:

“Vet du Berit, Korp har berättat för mig att du kränker oss andra för att du själv känner dig dålig!”

Berit såg ännu argare ut och började väsa:

“Det där du Flicka är VERKLIGEN inte sant!!! Skrek Berit och så ut som en ett grytlock som legat i öppna spisen för länge.”

Flickan kände kackerlackan i byxan och tittade på Korp, som att få stöd. Korp var helt stilla stod bredvid henne utan att säga något men visade med hela sin stora svarta kropp att han stod där som stöd för en modig Flicka och hennes rätt att få känna sig fri från Berits dåliga uppförande.

Flickan harklade sig och sa med en stark och klar röst:

“Berit jag vill inte att du säger dumma saker igen om de andra djuren och mig, att du försöker hitta på saker som är elaka och inte sanna. Nu är jag medveten och jag kommer sätta stopp för dig varje gång du försöker kränka någon av de andra djuren.”

Det blev tyst vid stenröset, ingen sade något.

Korp tittade på Berit som surade som bara en snok kan och såg ut som hon hade fått sig en omgång med det där varma grytlocket som hon hade samma färg som i ansiktet. Korp sa stilla:

“Hjälp finns alltid att få, Berit, men då måste du ta och visa att du förstår att du gör de andra illa och ANSVAR för att du väljer ditt sätt att vara mot andra. Kom du när du känner dig redo till oss, så hjälps vi åt och hitta ett nytt snällt sätt att vara!”

Med de orden sagda så reste sig Flickan och de två vännerna lämnade en sur Berit med smala ögon, vid stenröset.

Korp tittade på Flickan och visade:

“Kackerlackan i byxan, Flicka, hur har det känts med den? Kilar det fortfarande om kring något du inte vill i strumpbyxan?”

Flickan skrattade där hon stod på trädgårdsgången och svarade med en glad klar röst:

“Den strumpbyxan, du min vän, har nu blivit en känsla av yllemamelucker med näbbmöss i nu, du vet såna som sitter så bra när man skall vandra ut till en vän som flyger, i skogen!

De båda skrattade och Korp tittade på Flickan innan han flög och sa:

“I dig bor det en modig flicka, som vågar utmana rädslor och snokar, henne ska du vara stolt över och aldrig låta någon kränka.”

Flickan kände sig lite rörd av Korps ord.

Vännerna kramades en sista gång för den dagen.

Korp flög över trädtopparna och Flickan satte sig på trappen en stund och klappade Hund som för länge sedan hade övergivit sina äventyr i trädgården.

Del VI

Kvällen kom och Flickan hade gjort sig redo, hon hade tagit fram den stora lyktan och lagt lite sockerbitar i fickan på den röda rocken. Snart tänkte hon, då är det dags att prata med Schordil!

På vägen ner till båthuset kände hon en lite aning av en kackerlacka i byxan men tänket:

“Nej, nu har jag gjort upp med kränkningarna så Schordil är inget att frukta, han är bara utlösaren och inte problemet, det var Snokande Snok- Berit som var problemet”.

Dörren knakande lite när hon öppnade och stack in lyktan i båthuset. Hon ropade:
“Schordil är du här?”

En djup stämman svarade:
“Ja, Flicka och jag har väntat!”

Flickan stod på trappan och såg ner på den stora varelsen med sin långa svans som låg på hennes båthusgolv.

Flickan gick sakta ner för trappan och satte sig på det sista trappsteget, hon ställde lykta bredvid och tog av sig hatten.

Schordil titta på Flickan med sina mörka ögon och sa:

“Har du varit rädd för mig?”

Flickan skrattade lite nervöst och sa:

“Ja, visst, jag förstod inte att du var utlösaren av min rädsla men att det var Berit snok som egentligen gjorde mig illa och rädd, genom att kränka mig och tala illa om mig och de andra djuren. Jag trodde det var du som var problemet.”

Schordil tittade uppmärksamt på Flickan och hon kände att hon blev ledsen och fri på samma gång.

Flickan tog tag i Schordils klobeklädda hand och sa tyst:

“Förlåt mig för att jag inte förstod,

Förlåt mig för min rädsla,

Förlåt mig att jag inte var mer medveten och kunde göra bättre val!”

Plötsligt hände något märkligt....

Schordil började krympa, Flickan rycket till av förvåning och Schordil skrattade när han blev lika liten som en utter och fick tänder som gräsätare, inga huggtänder där inte, tänket Flickan.

Flickan och Schordil skrattade och Schordils röst var lika djup som tidigare när han hade varit 4,5 m lång istället för 45 cm som han nu var och illgrön.

Flickan kramade Schordil och Schordil sa när han lade sitt huvud mot Flickans hals:

“Jag krymper när rädslan är över, när det som är sant är sagt och ut klarat, för jag är en utlösare, inte ett problem. Jag verkar bara läskig när man är omedveten om vad som gör en illa på riktigt.”

Där satt de nu på Flickan fina båtbygga och höll varandra en lång stund.

Flickan sa glatt till Schordil:

“Imorgon kan vi bada!”

Schordil nickade glatt!

Flickan tittade lite underfundigt på Schordil och sa:

“Tänker du vara stor eller liten krokodil då?”

Schordil skrattade och sa:

“Jag kommer vara en icke- skrämmande krokodil det lovar jag dig!”

Den natten visste Flickan att hon skulle sova gott!

“En Berit har egentligen bara ett val, tänkte Flickan där hon låg i sin säng. Alla Berit måste någon gång förändras och våga se att de kan vara snälla om de bara jobbar på det.”

Flickan log när hon blåste ut ljuset och kände Hund vid sina fötter och tänkte på vännen i båthuset som hon skulle få bada med imorgon.